У лісі хтось розклав Огонь.
Було то восени вже пізно;
Великий холод був, вітри шуміли грізно,
І била ожеледь, і сніг ішов, либонь;
Так, мабуть, чоловік біля багаття грівся
Та, ідучи, й покинув так його.
Аж ось, не знаю я того,
Як сірий Вовк тут опинився.
Обмерз, забовтався; мабуть, три дні не їв;
Дрижить, як мокрий хірт, зубами, знай, цокоче.
Звірюка до Огню підскочив,
Підскочив, озирнувсь, мов тороплений, сів
(Бо зроду вперше він Огонь узрів):
Сидить і сам собі радіє,
Що смух його Огонь, мов літом сонце, гріє.
І став він обтавать, аж пара з шерсті йде.
Із льоду бурульки, що, знай, кругом бряжчали,
Уже зовсім пообпадали.
Він до Огню то рило підведе,
То лапу коло жару сушить,
То біля полом’я кудлатий хвіст обтрусить.
Уже Огонь не став його лякать.
Звірюка думає: "Чого його бояться?
Зо мною він як панібрат".
Ось нічка утекла, мов стало розсвітать,
Мов почало на світ благословляться.
"Пора,— Вовк думає,— у лози удирать!"
Ну що б собі іти? — ні, треба попрощаться:
Скажений захотів Огонь поцілувать,
І тільки що простяг своє в багаття рило,
А полом’я його дощенту обсмалило.
Мій батько так казав: "З панами добре жить,
Водиться з ними хай тобі Господь поможе,
Із ними можна їсти й пить,
А цілувать їх — крий нас Боже!"